

Terrassa amb l'aigua al coll

«Quan a Ciutadans parlem de regeneració democràtica en majúscules, ens referim a aquest tipus de situacions en les quals la política sorteja el curt termini evitant enfrontar-se a la veritat amb valentia»

El Ple de l'Ajuntament de Terrassa en data 1 de desembre de 2016, amb els vots a favor de PSC, els Comuns de TeC (Podem+ICV+EUiA), ERC-MES, CiU (ara PDeCAT) i CUP, va acordar declarar l'extinció de la concessió per a l'explotació del servei de proveïment i subministrament d'aigües, atorgada per l'ajuntament de Terrassa a MINA PÚBLICA D'AIGÜES DE TERRASSA, S.A. (MPAT) l'any 1941. També va desestimar el recurs presentat per MPAT, en data 4 de novembre de 2016, contra l'Acord del Ple de l'Ajuntament de Terrassa, de 29 de setembre de 2016, pel qual s'acorda imposar a MPAT una pròrroga forçosa per a la prestació del servei de proveïment d'aigua. I, finalment, es va aprovar de forma definitiva el projecte de reversió de béns i drets a favor de l'Ajuntament per l'extinció de la concessió de 1941. MPAT va interposar recurs contenciós administratiu contra els citats acords i el jutjat contenciós administratiu núm. 9 de Barcelona, en data 4 d'abril de 2019, ha fallat declarant nuls els acords impugnats assenyalats anteriorment.

Jordi Ballart, l'alcalde del PSC que va dimitir per a no veure's en l'oposició després de l'aplicació del 155, va ser qui ens va ficar a tots en l'embolic de l'aigua. La seva argumentació sobre l'aigua recollida en premsa era la següent: "Estudiarem tots els models de gestió directa i indirecta, però com Mina ?posa traves? al procés de fi de la concessió actual, ens hem decidit per la gestió directa?" De traca. Un raonament fal·laç per no dir alguna cosa pitjor. Les ?traves? de Mina no eren només les lògiques d'una empresa que tem perdre facturació, anaven més enllà, fonamentalment tractaven de posar de manifest que hi ha una part de la xarxa de distribució (un vint per cent aproximadament) que no era de propietat municipal en 1941. Ara un jutjat en primera instància els ha donat la raó de manera contundent.

Alfredo Vega, el successor de Ballart, no ha sabut corregir la malaptesa del seu predecessor i ha comès la irresponsabilitat de seguir endavant i de perseverar en l'error amb unes recents declaracions en les quals eludeix explicar el fons de la qüestió, les quals adornen un anunciat recurs judicial. En el Ple d'abril, des de Ciutadans hem tornat a tendir la nostra mà per a corregir el rumb i evitar costos majors, però el PSC la va tornar a refusar. Xavi Matilla dels Comuns de TeC ha continuat interpretant el paper de còmplice necessari al costat dels partits independentistes.

En resum, ens trobem en l'inici d'un litigi que li pot costar a la ciutat fins a seixanta milions d'euros, o l'equivalent a un pla d'habitatge per a mil famílies, o renovar tota la flota d'autobusos i vehicles destinats a la recollida d'escombraries d'una sola vegada, que cap nen es quedi fora del cicle de 0-3 anys perquè no hi ha oferta suficient, donar resposta a la necessitat de places de residència per als jubilats dependents, nous plans d'ocupació per a joves i majors de 55 anys, actualització d'equipaments municipals, acabar amb la penúria de les entitats del tercer sector i associacions culturals, etc.

La finalització de la concessió s'havia d'abordar, però s'havia de fer bé i evitar nyaps. Hi havia alternativa a l'exposició d'un litigi pel cost dels béns no revertibles? En Ciutadans pensem que sí i ho vam dir en el seu moment. En resum, es pot defensar la idea que el servei a Terrassa el dispensin diverses empreses sense que això suposi posar en qüestió ni la titularitat del servei per part de l'Ajuntament, ni les tarifes, ni les inversions, ni el manteniment. De fet ja funciona així!: hi ha dos operadors (TAIGUA i Aigües dels Fonts) i una cooperativa treballant en l'actualitat.

El pitjor de tot no és que en l'àmbit local el PSC al costat dels Comuns de TeC (Podem+ICV+EUiA), ERC-MES, CiU (ara PDeCAT) i CUP hagin actuat sense coneixement, el

terrible és que tant els fa. El pitjor de la política s'ha donat cita a Terrassa, amb partits que podent prevenir el desastre, es mantenen en l'error amb el convenciment que passats 5 o 6 anys de litigis ja assumirà les conseqüències qui estigui en aquest moment a l'Ajuntament, obviant que qui al final paga la factura és el contribuent. Haurien actuat igual si el que estigués en joc fos el seu patrimoni personal? Quan a Ciutadans parlem de regeneració democràtica en majúscules, ens referim a aquest tipus de situacions en les quals la política sorteja el curt termini evitant enfrontar-se a la veritat amb valentia.